

A kitüntetés felelősséggel jár

SZOLNOK Előbb lett Jászai-díjas művész, mint diplomás színész. Molnár Nikolett az elmúlt évek során számos emlékezetes alakítást nyújtott a Szolnoki Szigligeti Színház színpadán. Ezek elismeréseként kapta meg nemrégiben a művészeti élet magas szintű kitüntetését.

Szilvási Zsuzsa
zsuzsanna.szilvasi@mediaworks.hu

– Immár nyolc esztendeje lép fel estéről estére a szolnoki színházban a közönség kedvenceként. Molnár Nikolettől, az emberről mégis rendkívül keveset tudunk.

– Be kell vallanom, nem bánom, hogy a magánéletem nem nyitott könyv, ugyanis sokkal szemérmesebb vagyok az életben, mint színpadon. Talán nem is kellene mesélnem arról, hogy milyen a személyiségem, s hogy milyen élethelyzetek, emberi kapcsolatok formáltak olyanná, amilyen vagyok, mert úgy érzem, hogy a szerepek által óhatatlanul felsejlik, kirajzolódnak az.

Oroszlányon születtem, oda jártam iskolába, a családom ma is ott él. Fontosnak tartom, hogy az ember megőrizze a gyökereit, számomra az a viszonyítási pont. Tudnom kell, hogy honnan indultam és hogy eddig milyen utat

jártam be. Nem készültem teljesen tudatosan a színészi pályára, legálábbis nem gyerekkorom óta. Mindig érdekelt a művészet, de csak felnőttként jöttem rá, hogy valójában mennyire vonz. Több mint tíz évig táncoltam Oroszlányon. Ez kihívást jelentett számomra. Ősztönzően hatott rám a dolog szépsége, és az is, hogy a kitarító munkának lesz eredménye. Emellett úgy érzem, hogy a tánc alázatra nevelt, és semmiképp sem elhanyagolható tényező, hogy egy közösség tagja lehettem. Rengeteg szép emléket

örzök abból az időszakból. Gimnáziumi éveim alatt megnéztem a végzős osztályok vizsgaelőadásait a Színház- és Filmművészeti Egyetemen. Talán ezek az élmények, illetve a tánc szeretete indított el azon az úton, amely a színházhoz vezetett.

– Miként került éppen Szolnokra?

– Érettségi után már tudtam, hogy mit szeretnék tanulni, ezért a gimnáziumi évek után Budapestre költöztem. Hirtelen kinyílt a világ, elképesztően sok új – számomra addig ismeretlen – impulzus ért. Szinte minden este megnéztem egy előadást. Voltak nehezebb időszakok, amikor kerestem a helyem, szerettem volna valahová tartozni, újra azt érezni, hogy egy közösség része vagyok. Budapesten ezt először a KIMI-ben (Kéleti István Művészeti Iskola) tapasztaltam meg, majd az Új Színházban, amikor stúdiósként odakerültem. Emellett mindig dolgoztam valahol a színházon kívül is, mert szerettem volna a saját lábamra állni, önálló lenni. Hálás szívvel emlékszem

vissza ezekre az évekre, nem csak azért, amiért tanultam ráadásul azt,

amire vágytam –, hanem azért is, mert csodálatos barátokra leltem, akik nagyon fontosak számomra. A sors hihetetlenül kegyes volt hozzám, hiszen (egyébként egymástól teljesen függetlenül) ugyanabban az évben szerződhattunk a Szigligeti Színházhoz Jankovics Annával. 2008-ban hívtak Szolnokra egy meghallgatásra, ahol a Rómeo és Júliához

kerestek fiatal lányt, Júlia szerepére. Így kezdődött szolnoki pályafutásom.

– Nagyon sokat és sokfélét játszik, olyan szerepeket, amelyekről sok színész hiába álmodzik egész életében.

– Egy vidéki színháznál természetesen, hogy mindenféle műfaj megtalálható a palettán. Mivel viszonylag kicsi a társulat, ebből következik, hogy lehetőségünk nyílik egy évadon belül egészen különböző szerepeket játszani (dráma darabban, vígjátékban, operettben, musicalben...). Úgy érzem, hogy a színháznak van egy pedagógiai szándéka is. Mint ahogy adott esetben a néző tanul valamit abból, amit látott, a színész is éppúgy tanul abból, amit játszik, vagy abból, amilyen fogadtatása van az előadásnak. A színész saját maga személyiségéről is sokat megtudhat egy-egy szerep által. Játszottam olyan szerepeket, amelyek szellemisége, erkölcsé közel állt hozzám, ugyanakkor játszhattam olyanokat is, amelyeknél kutatómunkát kellett végezniem, hogy megtaláljam a közös vonásokat, vagy a karakternek azokat az igazságait, amelyekkel magam is azonosulni tudtam.

– Mi kell ahhoz, hogy ennyi sikert követően is meg tudja őrizni a színpad iránti alázatát?

– A színház lényege nem abban rejlik, hogy elbe-

Legutóbb a *Szejk*, a derék katona című darabban bővülte el a közönséget

széljünk valamit, ami már megtörtént, és nem is az „odakint zajló élet” illusztrálását jelenti, hanem azt a színészi cselekvést, amely a né-

zők előtt történik. Ez minden este más és más, sohasem tud pontosan ugyanolyan lenni, ezért nagy felelősség egy ilyen elismerés, hogy estéről estére meg tudjak felelni a feladatunknak, s a dicséretben foglaltaknak. Ehhez mindenképpen alázatra van szükségünk magunkkal szemben és pályatársainkkal szemben is, hiszen ez egy csapatjáték. Alapvetően szerintem minden ember a biztonságot, a harmóniát keresi élete során, ezzel a pályával viszont egyértelműen bizonytalanságra vagyunk kárthatva. Nem tudhatjuk, hogy milyen lehetőségeket kapunk a jövőben, és azt sem, hogy hogyan tudunk megbirkózni az adott feladatunkkal. Azonban ha ezt a bizonytalanságot alázattal elfogadom, és más szempontból tekintek erre, akkor végtelenül hálás lehetek azért a szabadságért, amit ez a hivatás ad. Ritkán adódik olyan hosszabb időszak, amikor egy színész az érezheti, hogy bízna benne, és felelősséget merne bízni rá. Úgy érzem, hogy én részesedhettem ebben a kiváltságban, hiszen nyolc éve vagyok tagja a Szigligeti Színháznak, s ez idő alatt számos olyan feladatot, lehetőséget kaptam, mely által fejlődhettem, vagy bizonyíthattam.

– Idén végez a színművészetin, de máris számos elismerést tudhat magáénak. Miként éli ezt meg?

– Nem szokványos módon indult el a pályám. Nem az egyetem elvégzése után kerültem egy színházhoz, hanem fordítva. Már öt éve voltam tagja a Szigligeti Színháznak, mikor elkezdtem az iskolát. Nem bánom, hogy így történt, sőt. Párhuzamosan tudtam tanulni és művelni ezt a hivatást. A mostani díj természetesen hihetetlen nagy megtiszteltetés számomra, nagyon boldoggá tett. Egy díjra elsősorban nem jutalomként tekintek, hanem ösztönzőként, hogy érdemes ezen a pályán haladnom.

Fotó: Mészáros János